

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по подадена жалба от ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК: , със седалище и адрес на управление гр.С, бул.“С ш“ №, представлявано заедно от двама от четиримата изпълнителни директори: П В Д, С Н А, В В И и М А Д, против наказателно постановление №Р-10-247/13.10.2022 г., издадено от заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл.647, ал.2, чл.644, ал.2, пр.2, във вр. с ал.1, т.2 от КЗ, във вр. с §1, т.51 от ДР на КЗ и чл.648 от КЗ, е наложено административно наказание имуществени санкции в размер на 2000 лева, за нарушение на чл.108, ал.6 от КЗ.

Жалбоподателят изразява несъгласие с направената констатация в процесното НП, че е извършил нарушение на чл.108, ал.6 от КЗ, тъй като е изпратил отговор в предвидения в закона срок, а в следствие отново е преразгледал претенцията и е изпратил повторно писмо до ползвателя на застрахователни услуги. В тази връзка, оспорва посочената дата на извършване на нарушението – 12.03.2022 г., който е неработен ден, събота, като определена в нарушение на чл.183, ал.4 от НПК, съгласно която разпоредба за дата на нарушението следва да се приеме първия следващ присъствен ден – 14.03.2022 г., понеделник. С оглед на горното счита, че се е произнесъл в законоустановения срок, а с изпращане на допълнително писмо на 11.05.2022 г., при наличие на първоначално произнасяне, не е налице нарушение на чл.180, ал.6 от КЗ, но в АУАН и НП не е установено в какво точно се състои твърдяното нарушение. Твърди, че с повторното писмо на КФН с их.№91-02-348/03.05.2022 г., надзорният орган разширително е тълкувал посочената като нарушена разпоредба, в която дори не се загатва какво трябва да съдържа отговора на застрахователя, а предвижда единствено задължението, че застрахователят има 7-дневен срок.

Отделно от горното, навежда доводи, че дори правилно да е приложен закона, при правилно определяне на датата на извършване на нарушението, то изплащането на обезщетение с минимално закъснение от три дни не е от естество да засегне правната сфера на ползвателя на застрахователни услуги, тъй като е получил застрахователно обезщетение, а доколкото наложеното наказание е на формално основание, вмененото нарушение представлява маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН. С оглед на горното оспорва преценката на АНО, че деянието не представлява маловажен случай.

Моли съда на посочените в жалбата основания да отмени процесното НП, като неправилно и незаконосъобразно.

Жалбоподателят не се представлява в съдебно заседание. В депозирана писмена молба по делото, преди приключване на съдебното следствие, чрез надлежно упълномощен процесуален представител – юрк.А Р, взема становище по същество на правния спор, аналогично на посочените в жалбата основания, въз основа на които иска отмяна на издадения санкционен акт.

Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответната страна по жалбата в лицето на АНО – заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, чрез надлежно упълномощения си процесуален представител – юрк.С Л, след приключване на съдебното следствие, моли съда да потвърди обжалваното НП, като правилно и законосъобразно. Оспорва всички направени в жалбата възражения, като навежда доводи, че допуснатата грешка в датата на извършване на нарушението не съставлява съществено процесуално нарушение, а преценката на АНО относно липсата на предпоставки за приложение на чл.28 от ЗАНН е правилна. Препраща към представени в съдебно заседание писмени бележки и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на КФН.

Съдът, като прецени събраните доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН и от лице, притежаващо активна процесуална легитимация да обжалва НП. Видно от приложеното по делото известие за доставяне, процесното НП е връчено на упълномощено лице от жалбоподателя на 17.10.2022 г., а жалбата е подадена на 21.10.2022 г., съгласно отразената дата на входящия номер върху нея, поради което се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява следната фактическа обстановка:

На основание постъпила в КФН жалба с вх.№91-02-348/08.04.2022 г. от а И Ц, в която се съдържа оплакване от размера на определеното обезщетение по предявена пред жалбоподателя претенция за изплащане на застрахователно обезщетение за автомобил с рег.№СО 4290 АР, на основание „Каско“, полица №93002110062335, надзорният орган изискал от дружеството-жалбоподател писмени обяснения по случая и заверени преписи от всички документи, съдържащи се в преписката по предявената претенция с писмо на КФН изх.№91-02-348 от 12.04.2022 г., отговорът на което постъпил в КФН с писмо вх.№91-02-348 на 19.04.2022 г.

В хода на извършената проверка на представените документи от длъжностни лица на надзорния орган, било установено, че на 27.10.2021 г. е подадено Уведомление за настъпило застрахователно събитие от а И Ц, с участието на лек автомобил марка „СААБ“, модел „93“, с рег.№, по сключена застраховка „Каско на МПС“ в ЗК „Лев Инс“ АД, обективиран в полица №93002110062335, въз основа на което уведомление на същата дата – 27.10.2021 г. е образувана преписка №500-1261-21-253486, като на същата дата са представени Протокол за ПТП №1780696/27.10.2021 г. с рег.№10881, СРМПС, талон за годишен технически преглед, СУМПС на водача и

контролен талон, както и декларация за банкова сметка. На 27.10.2021 г. и на 01.11.2021 г. били извършени два огледа на процесния автомобил, а на 01.12.2021 г. по електронната поща на застрахователя е представено доказателство за заплатена в пълен размер премия по полица №93002110062335, във връзка с т.46 от общите условия по застраховка „Каско на МПС“.

Проверяващите длъжностни лица установили, че в хода на извършената ликвидационна дейност от застрахователя, настъпилото събитие представлява покрит риск, съгласно условията на застрахователния договор, а след извършена експертна оценка, дружеството-жалбоподател стигнало до заключение, че възстановяването на процесния автомобил не е икономически оправдано, доколкото стойността на разходите за ремонт надвишавало 70 на сто от действителната му стойност. При спазване на нормативно установените правила на чл.390, ал.1 от КЗ, във връзка с т.39-41 от общите условия на застраховка „Каско на МПС“, ЗК „Лев Инс“ АД изразило готовност за изплащане на застрахователното обезщетение, но само при представяне на удостоверение от компетентните регистрационни органи за прекратяване на регистрацията на МПС-то, в което е отбелязано, че прекратяването на регистрацията е поради настъпила тотална щета. На 14.01.2022 г. са предоставени необходимите документи в дружеството и на 08.02.2022 г., с преводно нареждане УНР 220396524532, застрахователят изплатил на увреденото лице застрахователно обезщетение в размер на 1400 лева. Ползвателят на застрахователни услуги възразил срещу размера на определеното и изплатено застрахователно обезщетение, което изложило в Заявление с вх.№2296/04.03.2022 г. по описа на застрахователя. След преразглеждане на претенцията, ЗК „Лев Инс“ АД установява, че няма основание за промяна на становището си относно размера на изплатеното обезщетението, поради големия брой запазени части на процесния лек автомобил, от който собственикът може да се удовлетвори. С писмо изх. №2014/16.03.2022 г. по описа на ЗК „Лев Инс“ АД, застрахователят уведомил увреденото лице, че размерът на определеното застрахователно обезщетение е пресметнат, съгласно методиката за ликвидация на щети по застраховка „Каско“ на дружеството и напълно съответства на констатираните по автомобила увреждания, които са в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото застрахователно събитие, поради което не са налице основания за преразглеждане и промяна на размера на обезщетението. С писмо изх.№91-02-348/03.05.2022 г. по описа на КФН, надзорният орган уведомил застрахователя за задължението му по чл.108, ал.6 от ЗК, указвайки съдържанието на фактическата и правна обосновка, както и че изложеното в негово писмо с изх.№2014/16.03.2022 г. не представлява такава по смисъла на чл.108, ал.6 от КЗ. С писмо №058/12.05.2022 г., дружеството-жалбоподател уведомило КФН за изпратеното писмо изх.№3408/11.05.2022 г. до ползвателя на застрахователни услуги, в уверение на изпълнение на задължението си по чл.108, ал.6 от КЗ - за представяне на увреденото лице на фактическа и правна

обосновка, съобразно дадените указания от надорния орган.

Въз основа на направените констатации при извършената документална проверка, компетентно длъжностно лице: В Р Ш, заемащ длъжността: главен експерт в отдел „Правоприлагане“, дирекция „Застрахователен надзор“, управление „Застрахователен надзор“ при КФН, в присъствието на двама свидетели при съставяне на акта /също длъжностни лица при КФН/, съставил АУАН №Р-06-280 на 18.07.2022 г., против ЗК „Лев Инс“ АД, за това, че за застрахователя е възникнало задължение в 7-дневен срок от подаването на жалбата от страна на ползвателя на застрахователни услуги – 04.03.2022 г., но не по-късно от 11.03.2022 г. включително, да му предостави фактическа и правна обосновка на определения размер на обезщетението, което не е изпълнил в законоустановения срок, тъй като отговорил на ползвателя на застрахователни услуги с писмо изх.№2014/16.03.2022 г., с което е нарушил разпоредбата на чл.108, ал.6 от КЗ.

Актосъставителят посочил, че нарушението е извършено на 12.03.2022 г. в гр.София и е установено на 19.04.2022 г. /при проверка на преписката по подадената жалба/.

АУАН е надлежно предявен и връчен на упълномощен от жалбоподателя представител, на датата на неговото съставяне – 18.07.2022 г., срещу подпис и без възражения по направените в него констатации. Жалбоподателят се възползвал от правото си по чл.44, ал.1 от ЗАНН и представил пред АНО писмени възражения в законоустановения срок, в които навел аргументи, аналогични на изложените в жалбата.

Въз основа на направените констатации в АУАН, компетентно длъжностно лице, в качеството си на член на КФН, изпълняващ правомощия на заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, издал процесното НП, против дружеството-жалбоподател, с което на основание чл.647, ал.2, чл.644, ал.2, пр.2, във вр. с ал.1, т.2 от КЗ, във вр. с §1, т.51 от ДР на КЗ и чл.648 от КЗ, наложил на дружеството-жалбоподател административно наказание имуществена санкция в размер на 2000 лева, за нарушение на чл.108, ал.6 от КЗ, извършено при условията на „повторност“.

Изложената по-горе фактическа обстановка съдът прие за установена от събраните по делото гласни доказателства – показанията на свидетеля Шуманов, които кореспондират на всички събрани по делото писмени доказателства, поради което съдът ги кредитира с доверие, при съобразяване на обстоятелството, че същите изхождат от лице, даващо показания за непосредствено възприетото от него по време на изпълнение на служебните задължения, без наличие на данни за възможна заинтересованост от изхода на делото; от приобщените по делото писмени доказателства – процесните АУАН и НП, пълномощно; писмени възражения по реда на чл.44, ал.1 от ЗАНН; разписки за връчване; писма за изискване и получаване на документи, включително и представените документи, касаещи предявената претенция; Заповед №3-139/10.05.2022 г., издадена от заместник-председател на КФН;

НП №Р-10-129/22.02.2021 г., решение по АНД №4196/2021 г. по описа на СРС, влязло в законна сила на 28.08.2021 г.; които съдът също кредитира с доверие, доколкото са пряко относими към предмета на доказване по делото и не се оборват от други доказателствени източници.

При така установената фактическа обстановка, въз основа на събрания по делото доказателствен материал, съдът прави следните правни изводи:

Съдът намира, че АУАН и НП са издадени от териториално и материално компетентни органи, съгласно представената Заповед №3-139/10.05.2022 г., в изпълнение на делегираните им правомощия по закон, в кръга на техните функции и по предвидения в закона ред и форма.

Съдът не констатира в хода на административнонаказателното производство да са допуснати съществени по тежест нарушения на процесуалните правила, които да са довели до ограничаване правото на защита на дружеството-жалбоподател да научи за какви точно административно нарушение е санкциониран. Фактическите обстоятелства правилно са отразени в обстоятелствената част на АУАН и НП, като съдът не констатира съществени проворечия, както между направеното словесно описание в двата акта на нарушението и на обстоятелствата, при които е извършено, така и между действително установената фактическа обстановка от събраните по делото доказателства.

Правилно е приложен материалния закон. Разпоредбата на чл.108, ал.6 от КЗ вмениява в задължение на застрахователя в 7-дневен срок от подаване на жалба от страна на ползвателя на застрахователни услуги, да му предостави фактическа и правна обосновка на определения размер на обезщетението. От събраните писмени и гласни доказателства по делото се установява по безспорен и несъмнен начин, че дружеството-жалбоподател не е предоставило фактическа и правна обосновка на определения размер на обезщетението по подадената жалба от ползвателя на застрахователни услуги в срок от 04.03.2022 г. до 11.03.2022 г. включително. В конкретния случай е безспорно установено, че жалбоподателят е предоставил фактическата и правна обосновка на ползвателя на застрахователни услуги, по подадената от него жалба на 04.03.2022 г., едва на 12.05.2022 г., и то след изпратено писмо от надзорния орган, съдържащо конкретни указания, относно съдържанието на обосновката, както правилно е приел АНО, т.е. след изтичане на 7-дневния срок, предвиден в закона.

Нарушението е формално и се е изразило в противоправно бездействие на застрахователя. Извършено е на следващия ден, след изтичане на 7-дневния срок за произнасяне /изтичащ на 11.03.2022 г. включително/. Доколкото крайния срок – 11.03.2022 г. се явява неприсъствен, почивен ден /събота/, то нарушението е довършено на 14.03.2022 г. – първият работен присъствен ден /понеделник/. Действително в АУАН и НП е приета като дата на нарушението – 12.03.2022 г., но съдът намира, че се касае за очевидна

календарна грешка, а не до липса на задължителен реквизит в двата акта, а доколкото правилно е определен периода от време, през който застрахователят е следвало да предприеме действия по изпълнение на вмененото му законово задължение /от 04.03.2022 г. до 11.03.2022 г./, безспорно допуснатата грешка не е довела до нарушаване правото на защита на санкционираното лице да разбере точно периода от време, през който е следвало да извърши предвиденото в закона действие. Правната и фактическа обосновка, със съответстващото ѝ съдържание, е представена на ползвателя на застрахователни услуги от жалбоподателя с писмо, изпратено едва на 11.05.2022 г., което обстоятелство не се оспорва от страните, т.е. близо два месеца, след изтичане на законоустановения срок, с което е осъществил състава на административно нарушение по чл.108, ал.6 от КЗ от обективна страна.

Безспорна се установява от приложените писмени доказателства по делото, че изпратеното от жалбоподателя писмо изх. №2014/16.03.2022 г. до ползвателя на застрахователни услуги, действително не съдържа никаква фактическа и правна обосновка, както правилно е приел АНО. Видно от него е, че увреденото лице само е уведомено, че размерът на определеното застрахователно обезщетение е пресметнат, съгласно методиката за ликвидация на щети по застраховка „Каско“ и напълно съответства на констатираните по автомобила увреждания, които са в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото застрахователно събитие, но конкретно и изчерпателно изброяване на всяко едно от уврежданията по предявената претенция, с посочване на определената парична сума за обезщетяване на всяко от тях, включително и правните основания за определяне на съответните парични суми, формиращи общия размер на определеното и изплатено обезщетение, липсва. Фактическа и правна обосновка с посоченото по-горе съдържание, жалбоподателят е представил на ползвателя на застрахователни услуги с изпратеното писмо изх.№3408/11.05.2022 г., след получени изрични указания от надзорния орган за пълното и точно съдържание на обосновката. С оглед на горното, неоснователно се явява направеното възражение от жалбоподателя, че е изпълнил задължението си по чл.108, ал.6 от КЗ на 16.03.2022 г., така както е приел актосъставителя, очевидно по причина, че последващи писма до дружеството с указания относно съдържанието на обосновката, не са изпращани от него.

Установеното нарушение е ясно и подробно описано в АУАН и НП, като съдът намира, че между словесното описание на нарушението и дадената му правна квалификация е налице пълно съответствие, въпреки допуснатите календарни и технически грешки. Нарушението е довършено на 14.03.2022 г. и е установено в хода на извършената проверка от надзорния орган, при преглед на представените документи от жалбоподателя. Предвид гореизложеното, съдът приема, че както в АУАН, така и в НП, правилно е определена датата на извършване на продълженото нарушение и датата на неговото установяване, а с оглед датата на съставяне на АУАН – на 19.07.2022

г., и датата на издаване на НП – на 13.10.2022 г., следва да се приеме, че и двата акта са издадени в рамките на давностните срокове по чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН.

ЗК „Лев Инс“ АД има качеството засраховател, поради което се явява адресат на регламентираната забрана в посочената разпоредбата. Освен това, дружеството-жалбоподател е юридическо лице и като такова носи обективна, безвиновна отговорност, поради което е безпредметно да се обсъжда субективната страна на извършеното нарушение. АНО правилно е определил санкцията за извършено нарушение, съобразно разпоредбата на чл.644, ал.2, пр.2, във вр. с ал.1, т.2 от ЗК, която предвижда при „повторност“ налагане на имуществена санкция в размери от 2000 до 40 000 лева. В случая е налице „повторност“ по смисъла на параграф 1, т.51 от ДР на КЗ, доколкото процесното нарушение е извършено на 14.03.2022 г., т.е. в едногодишен срок от наказването на ЗК „Лев Инс“ АД за същото нарушение – по чл.108, ал.6 от КЗ, с НП №Р-10-129/22.02.2021 г., потвърдено с решение по АНД №4191/2021 г. по описа на СРС, влязло в законна сила на 28.08.2021 г. Установеното нарушение е „повторно“, което навежда на извода, че не е била постигната една от целите на наказанието, визирана в разпоредбата на чл.12 от ЗАНН, а именно – да се превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред. На жалбоподателя е наложена имуществена санкция към минималния размер от 2000 лева, предвиден в разпоредбата на чл.644, ал.2 от КЗ, поради което не подлежи на обсъждане въпросът за нейното намаляване.

Съдът не намира основание и за квалифициране на случая като „маловажен“ по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Извършеното нарушение е формално и за съставомерността му не се изисква настъпването на вредоносен резултат, поради което и наведените доводи от жалбоподателя за липса на настъпили вредни последици, се явяват неирелевантни в настоящия случай. Процесното нарушение не разкрива по-ниска степен на обществена опасност спрямо други административни нарушения от същия вид.

Изпълнителното деяние се изразява в бездействие и с извършването му са поставени под заплахата интересите на ползвателя на застрахователни услуги, доколкото несвоевременното произнасяне по направени възражения срещу определените обезщетения по застрахователни претенции, винаги води до създаване на несигурност за последния, тъй като го възпрепятства своевременно да организира защитата на правата си. Защитата и интересите на увредените лица е поставена над интересите на застрахователя /чл.2, ал.1 от КЗ/ и предвиждането на срок до 7 дни за произнасяне по подадените жалби от застраховани лица относно размера на определеното обезщетение, цели да бъдат защитени техните интереси. Ето защо, не представянето в срок или представянето след неговото изтичане на фактическа и правна обосновка, особено със забава от около два месеца месеца и при условията на повторност, няма как да бъде подведено под нормата на маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН, както правилно е преценил и АНО.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че обжалваното НП следва да бъде потвърдено изцяло, като правилно и законосъобразно издадено.

По разноските: С оглед изхода на делото и на основание чл.63д от ЗАНН, следва на ответната страна по жалбата – КФН, да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер, определен в чл.37 от ЗПП, съгласно препращата разпоредба на чл.63д, ал.5 от ЗАНН. Съгласно чл.37, ал.1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет. В случая за защита по дело по реда на ЗАНН, разпоредбата на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ предвижда възнаграждение от 80 до 150 лева. Производството по делото е приключило в едно съдебно заседание с разпит на един свидетел, не представлява фактическа и правна сложност, поради което следва да се присъди в полза на КФН, юрисконсултско възнаграждение към минимума от 80 лева.

Водим от горните мотиви, съдът